

Kuutamovaellustarinoita mukana olleilta

Johanna:

Ensimmäinen hiihtovaellukseni ahkion kanssa sai alkunsa hyvin erikoisesti. Olin jäänyt kotiin syksyn burnoutin jälkeen ja kaipasin valtavasti luontoon, erämaahan. Lueskelin retkistä ja laitoin facebookiin kysymyksen erämaahiihtovaelluksesta tammikuussa. Sain heti vinkin ryhmästä, joka tekisi retken. Otin retken vetäjään yhteyttä ja siitä se lähti. Tiesin samalla hetkellä, että lähtisin.

Joulukuu meni tarvikkeita haaliessa. Olin kyllä kesä- ja syysretkeillyt, mutta ääriolosuhteiden varusteet ja ahkiohiihtovarusteet puuttuivat eikä minulla ollut niistä tietoaakaan. Olin ajatellut jo siinä vaiheessa, että hankin kaiken pitkällä tähtäimellä ja että seuraavalla kerralla on huomattavasti helpompi ja halvempi lähteä, vaikka en siinä vaiheessa ollut vielä selvinnyt ensimmäisestäkään retkestä! Jälkeenpäin mietittynä suurin osa varusteistani ovat oikein hyvät. Ainoa huono hankinta oli itselleni liian lyhyet sukset. Se teki välillä hiihtämisestä ja ahkion vetämisestä hankalaa. Tuntui, että upposin monoineni hankeen. Mutta en antanut sen haitata ja reissun jälkeen olen myymässä suksiani ja ostamassa sopivampia.

Retken suunnittelu- ja turvallisuuspalaveri oli minulle tärkeä, vaikka jouduin tulemaan sinne kaukaa. Koin sen hyväksi ensi valmisteluksi ja sain todella hyviä varustevinkkejä ja tietoa ylipäättään varusteista. Samalla näin muita lähtijöitä, joista en ketään tuntenut ennestään. Kokoontuminen antoi viimeisen varmuuden retkelle lähtöön ja aloin odottaa todella malttamattomana lähtöä. Varusteita olin suunnitellut tarkkaan, miten ne laitan ja pakkaan ahkioon. Siinä sain tulevaisuuteen hyvää kokemusta. Opin myös kantapään kautta, miten paino kannattaa jakaa ahkioon.

Ensimmäinen aamu tuntui aluksi todella raskaalta ja vaikealta. Mihin olen taas itseni laittanut! Alku oli kankeaa ja minulla oli liikaa vaatetta päällä. Mutta pukeutuminenkin selvisi oppimisen kautta. Pärjäsin yllättävän vähällä vaatetuksella, enkä palellut hiihtäessä koko viikon aikana. Muutenkin hiihto lähti sujumaan ja rentouduin. Ensimmäinen päivä oli opettelua ja odotusta, mitä ilta toisi tullessaan. Perille päästyä oli todella hieno fiilis. Olin selvinnyt.

Viikko lähti menemään rutiinien mukaan. Oli tärkeää syödä, levätä, hoitaa varusteita, osallistua yhteisiin askareisiin ja nauttia hiihtämisestä. Aika nopeasti mukautuu siihen hetkeen, mikä on sillä hetkellä menossa ja tärkeää. Koinkin, että retken tärkein kokemus oli itselle ollut pysähtyminen ja irtaantuminen kaikesta muusta. Se oli hyvin voimaannuttavaa. Jo ensimmäisen päivän retkellä puhuttiin siitä, että nyt jos joskus on aika pysähtyä hetkeen. Voi keskittyä vain siihen, mikä on oleellista ja antaa kaiken arjen jäädä hetkeksi kokonaan taakse.

Nautin aina siitä hetkestä, kun päästiin aamulla hiihtämään. Toinen hieno hetki oli, kun pääsimme perille. Oli voittajan fiilis. Oli ihana kokea se, että vaikka oli väsynyt, oli silti hyvä olo koko ajan. Jotenkin mieli oli rauhallinen ja levollinen, mikä ei ole minulle tyypillistä. Se oli myös yksi retken hienoimmista kokemuksista.

Näin vaativalla vaelluksella ryhmän voima korostuu. Retken iso plussa oli mieletön tiimi ja jokaisen palvelualltius, hyvä henki ja toisen huomioon ottaminen. Oli hyvä aloittaa ensikertalaisena ja sillä on iso merkitys myös jatkoon. Sain valtavan varmuuden ja

kiitollisuuden kaikesta tiedosta, avusta ja kokemuksesta. Pidän tärkeänä retken turvallisuuden ja jokaisen tilan huomioimista-

Jään muistelemaan tätä kokemusta elämää rikastuttavana asiana monin tavoin. Olen saanut myös talviretkeilykipinän. Tämän myötä löysin Tunturiladun ja Kolbman ja olen ilmoittautunut jo seuraavalle hiihtovaellukselle!

Anitta:

Vuosien haaveiden ja ajankohdan sopivuuden päähkäilyssä tein päätöksen marraskuussa: nyt tai ei koskaan, hiihtovaellukselle ekakertaa eläkeläisenä!

Takana on parikymmentä syysvaellusta aika rankoissakin maastoissa, vuosikausien metsähiihtelyt, pari talvista yönylivaellusta ja ahkiohiihtelyä kotimaisemissa parina talvena. Tsietsan retkivetäjien ja ryhmän vinkit ja kannustavat kommentit rohkaisivat. Arvelutti kuitenkin kaamosaika, oma kunto, kylmänsieto ja varusteet. Etenkin nousukarvojen sielunelämä oli täyttä hepreaa...

Pakkasin varalta kämppäkassiin kirjan ja sanaristikoita, jos vaikka ekayön jälkeen joutuisinkin palaamaan moottorikelkkakyydillä takaisin.

Lähtöaamuna into taipaleelle pääsyyn oli huipussaan. Hiihto tuntui mahtavalta, sää jopa lempeältä pahimpiin ennustuksiin verrattuna, maisemat rauhoittavalta ja ryhmähenki huokui positiivisuutta.

Toisena päivänä navakka tuuli ja tuisku vain innostivat, kun laskettelulasit, karvahappu ja kauluri taltuttivat pahimman viiman. Rinteiden nousu oli haasteellista, kävellen ja välillä kontatenkin sai mennä ja toiset työnsivät tarvittaessa ahkiota.

Kämppäelo oli hyvin sosiaalista, jokaiselle löytyi tekemistä ja palveluallttius oli huippuluokkaa. Öisin kuului kämpissä vienoa kuorsausta duettona, varmaan trionakin, omaa kuorsaustani en tosin kuullut. Aamuuskareet alkoivat jouheasti kaminan sytytyksellä ja loputtomalla vesien kuumennuksella, sitä tarvittiin termospulloihin litratolkulla. Ihastellen maistelin toisten kantamia parsalohipakastemarjakerkkuja, itse olin tiukasti kuivamuonalinjalla. Tosin nekin maistuivat ja kuivamarjasoppa oli yllättävän hyvää vaihtelua pussikeitoille. Pääsin käytännössä kokeilemaan vedensulatusta lumesta ja oli kiva kokea livenä, kuinka paljon lunta tarvitaankaan kattilalliseen vettä! Vedenhakumatkat olivat myös opettavaisia, kattilalla narun avulla veden nostaminen olikin yllättävän vaikeaa. Huippua oli Naltjärven "spa", pääsimme Sirkka-Liisan kanssa pulahtamaan jäänpäälisvesialtaaseen.

Öiset vessareissut kuuta ihastellen olivat maagisia. Valon määrä päiväsaikaan yllätti, otsalamppua emme monestikaan hiihtomatalla tarvitse.

Kartan ja Gps:n tulkkaajat olivat tosiosajia, itse olin jo aiemmin myöntänyt olevani vain perässähiihtäjätasoa. Etenkin viimeisen päivän taival oli raskas, hanki paksua ja kelkkauran pohjaa ei edeltäneen lumisateen vuoksi löytynyt. Oli monenlaista pientä vastoinkäymistä, vettä kaatui, osa vedestä ja voileivät jäättyivät, tauot tuntuivat liian lyhyiltä mutustella rusinoita tai keksejä. Muutaman palan sokeriakin imeskelin viimeisten kilometrien aikana ja keskityin jaksamaan askeleen kerrallaan. Enkä ole koskaan kiitollisempänä kohdannut parkkipaikan valoja!

Kyyti Kalmankalttiosta Nunnaseen paikallisen Lassen juttelua kuunnellen ja valmiin poronkäristysaterian ääreen pääsy olikin jo autuasta kerrassaan. Eikä Susikyrön sauna tuntunut hassummalta...

Tatu:

Oli mukava osallistua järjestämällemme hiihtoretkelle Pöyrisjärven erämaahan. Sain koetella itseäni teltassa talvivaelluksella, se oli hieno kokemus taas pitkästä aikaa. Itsekseen telttailun lisäksi olin samaan aikaan tervetullut muiden seuraan.

Teen paljon retkiä itsekseni ja puolison kanssa. Pienemmässä porukassa joutuu tekemään enemmän hommia: suunnistamaan ja suunnittelemaan jatkuvasti. Oli mukavaa aloittaa tämä reissu jonossa hiihtämällä ja omissa ajatuksissaan. Siinä maailma pieneni vain aivan välittömään ympäristöön, suksea toisen eteen!

Huomasin, että joukossa oli monta vetäjää. Yksi ei päättänyt reittiä, vaan lyötiin viisaat päät yhteen. Minulle oli selkeää, että vetäjän sana ratkaisi, vaikka muutkin saivat vetovastuuta. Järjestely toimi hyvin. En halunnut ottaa aluksi kovin kantaa suunnistamiseen, kun padan ääressä oli jo niin monta kokkia. Tyytyväisenä tulin perässä ja välillä katsoin omalta laitteeltani, missä ollaan. Silloin tällöin pyrin katselemaan sijaintia ja karttaa ja antamaan suunnistajalle lisäinformaatiota, jos sitä pyydettiin tai oli tarpeen.

Suunnistamisen ja reitin valinnan kannalta porukassa oli erilaisia strategioita, joiden vaihtelu toi jonkin verran epämääräisyyttä viimeisen päivän etenemiseen. Itsekin aloin jossain vaiheessa huutelemaan näkemyksiäni ja toin korteni kekoon. Koin erityisesti oppineeni uutta porukassa liikkumisesta ja siitä, miten erilaiset strategiat neuvotellaan lennossa ja mennään eteenpäin. Lopuksi tuntui siltä, että kaikki saivat osallistua ja maaliin päästiin yhdessä.

Panin merkille, että mukana olleiden aloittelevien talviretkelijöiden turvallisuudesta ja turvallisuuden tunteesta huolehdittiin hyvin. Oli mukava itsekkin osallistua erilaisiin tehtäviin.

Säiden puolesta meni mukavasti. Olisi ollut hienoa, jos ylängöillä liikkuessamme olisi ollut vähän vähemmän tuulista ja tuiskuavaa, niin olisi nähnyt maisemiakin, mutta välillä näin :). Paikat olivat upeita ja minulle uusia. Yhtenä yönä oli niin valoisa kuutamo, että meinasi mennä vuorokaudenaika sekaisin.

Mukanani olleen leijan lennätys jäi lyhyeksi, mutta ei haitannut yhtään. Välillä käy niin eikä kaikkea ei voi saada kerralla! Oli virkistävää hiihdellä umpista ilman ahkiota, kun käytiin porukalla etsiskelemässä minulle lennätyspaikkaa.

Osa porukasta oli hyvinkin kokeneita ”tunturisuusia” ja osa vähemmän vaeltaneita, mutta suksiin tottuneita hiihtäjiä. Mukava, välitön ja tasa-arvoinen tunnelma vallitsi. Päätöksistä neuvoteltiin paljon, mutta kukaan ei hermoillut liikoja, sekin oli hauska huomata.

Kiitos erityisesti Marjatalle, kun otti reissun vetäjänä minut niin ystävällisesti mukaan! Lähdän mielelläni uudestaan.